అమ్మ కోసం

– పోత్తూరు రాజేంద్ర ప్రసాద్‌వర్మ

(గత సంచిక తరువాయి)

అర్ధరాత్రి

పాంచజన్యకు మెలుకువ వచ్చింది.

మంచం మీద అమ్మ పడుకుని ఉంది.

ఆసుపత్రి రూంలో విజిటర్ల సోఫా మీద నాన్న పడుకున్నాడు.

పాంచజన్య నేలమీద పడుకున్నాడు.

పదకొండు గంటలవరకు నిద్రపోలేదు. డాక్టరు ఇచ్చిన ఇంజక్షనుతో అమ్మ ప్రశాంతంగా పడుకుంది రూంలో ఫాను తిరుగుతున్న చప్పుడు మాత్రం వినిపిస్తోంది. రాత్రి నిశ్శబ్ధంగా ఉంది. రెండు రోజులుగా ఆసుపత్రిలో ఉన్నందువల్ల ఏదోలా ఉంది. సరిగా నిద్రకూడా పట్టడంలేదు. కళ్ళుమూసుకున్నా తెరిచినా అమ్మకళ్ళముందే మెదులుతోంది.

లేచి కూర్చున్నాడు.

రమణి మొహం వైపు చూసాడు. ప్రశాంతంగా ఉంది.

వాటర్ బాటిల్‌తో నీరు తాగాడు. దాహం తీరింది.

రూంలో తన చెప్పులు చిందరవందరగా ఉన్నాయి.

చిన్నతనంలో తనకు అయిదేళ్ళు ఉంటాయేమో. గుడికి వెళ్ళడానికి ఊరిలో ప్రైవేటు సిటీ బస్సు ఎక్కినప్పుడు సీటు ఖాళీలేక అమ్మ తనను ఎత్తుకుని నిల్చుంది. ఆ సమయంలో తన ఒక చెప్పు డ్రైవరు పక్కనున్న గేర్లు వేసే రాడ్డు పక్కనున్న చిన్న కన్నంలో జారి నేలమీద పడిపోయింది. కాలికున్న చెప్పు పడిపోయిందన్న విషయం తెలిసి తాను ఏడుపు లంగించుకున్నాడు.

తన చెప్పు జారిపోయిన విషయం అమ్మ గమనించింది.

వెంటనే సిటీ బస్సుని ఆపింది.

అందరూ విచిత్రంగా చూస్తున్నారు. తను మాత్రం చెప్పుకోసం ఏడుస్తున్నాడు. ప్రయాణీకులంతా విసుక్కుంటున్నారు. "మరో చెప్పు కొనుక్కోవచ్చులేమ్మా" అంటున్నారు. అమ్మ క్లీనరుని బతిమిలాడి వెనక్కి పరుగెట్టించి పడిపోయిన చెప్పును తెప్పించింది. తన కాళ్ళకు తొడిగింది. ఆ చెప్పు ఖరీదు పది లేదా పదిహేను రూపాయలు ఉంటుందేమో. కానీ పరుగున వెళ్ళి చెప్పు తెచ్చిన క్లీనరుకు పది రూపాయలు ఇచ్చింది. ఆ విషయం గుర్తుకు రాగానే పాంచజన్యకు మనసు ఏదోలా అయిపోయింది.

తనకు ఉద్యోగం వచ్చిన తర్వాత మొదటి జీతం చేతికి ఇచ్చినప్పుడు. అమ్మ తీసుకోలేదు. "నీకు ఈ రోజు మంచి ఉద్యోగం వచ్చింది. నువ్వు చాలా సంతోషంగా ఉన్నావు నీలాగే అందరూ సంతోషంగా ఉండాలి"

"నాన్నకి నీకు మంచి పార్టీ ఇద్దామనుకుంటున్నాను."

"పార్టీ ఎందుకురా? నీకు ఇష్టమైన సున్నుండలు నెయ్యి దండిగా దట్టించి చేస్తాను. నీకు నచ్చిన కూరలతో నచ్చిన విధంగా కడుపు నిండా భోజనం పెడతాను."

"నువ్వు వండుతావా?"

"ఉద్యోగం వచ్చినప్పటి నుంచి బెంగుళూరులో ఉంటూ కేంటిన్‌లోనే తింటున్నావు. మనమంతా కలిసి తిన్నది కూడా చాలా తక్కువ సార్లు కదా?"

"అమ్మా నీకు మంచి చెప్పులు కొంటాను. నా చిన్నప్పుడు నాకు ఇష్టమైన చెప్పులు బస్సులో నుంచి పడిపోతే నువ్వు ఆ చెప్పుని బస్సు క్లీనరుతో తెప్పించిన విషయం నేను నా జీవితాంతం మరిచిపోలేను."

"సాయి నాన్నా.. నేను టీచరుగా ఉద్యోగం చేస్తున్నాను. నాకు నెల కాగానే మంచి జీతం వస్తుంది. నాన్నకి కూడా మంచి ఉద్యోగం ఉంది. అందువల్ల మాకిద్దరికి అటువంటివి ఏమీ అక్కరలేదు. మనకన్నా పేదవాళ్ళు ఎంతోమంది ఉన్నారు. వారికోసం ఏమైనా చేయకూడదూ?" అమ్మ అంది.

అమ్మ చెప్పిన విషయం పాంచజన్యలో ఆలోచనలు రేపింది.

ఉద్యోగం వచ్చిందని తల్లిదండ్రులకు ఏదో కొనాలని ఉంచిన పదివేల రూపాయలతో హోటలుకు వెళ్ళాడు. భోజనం పాకెట్లు పార్సిల్ చేయించాడు. వాటర్ బాటిళ్ళు కొన్నాడు. ఆటో మాట్లాడుకుని వాటినన్నింటినీ అందులో ఎక్కించుకుని విశాఖపట్నంలో అన్ని ప్రాంతాలకు బయలుదేరాడు. రోడ్డు పక్క బిచ్చగాళ్ళు రైల్వే స్టేషనులో కళ్ళులేనివారికి, కాళ్ళు లేనివారికి. అడుక్కున్నవారికి దేవాలయాల ముందు కూర్చున్నవారికి తలో పేకెట్టు పంచారు.

పాంచజన్య ఏమీ తినలేదు. మధ్యాహ్నం మూడు గంటలవరకు నగరమంతా తిరిగి అన్ని పేకెట్లు పంచేసాడు. ఆటో డ్రైవరుకు ఇదంతా విచిత్రంగా అనిపించింది.

ఇరవయ్యేళ్ళ కుర్రవాడు చేస్తున్న ఈ పనిని విస్మయంగా గమనిస్తున్నాడు.

నగరమంతా తిరిగి ఇంటికి వచ్చి ఆటో ఆగినప్పుడు "మీరు కూడా భోజనం చేయలేదు. ఆలస్యమైంది. ఏమీ అనుకోవద్దు. రండి ఇంటిలో మనమిద్దరం కలిసి భోజనం చేద్దాం" ఆహ్వానించాడు. పాంచజన్య ఆటో డ్రైవరు అయోమయంగా చూసాడు.

"పర్వాలేదు రా అన్నయ్యా" అని చేతులు పట్టుకుని తీసుకుని వెళ్ళాడు.

మూడు అంతస్తులు ఎక్కిన తర్వాత తలుపు కొట్టాడు.

తలుపు తీసిన రమణి "ఏరా ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయావు భోజనం చేయలేదు." అంటూ పక్కన ఉన్న ఆటో డ్రైవరు వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"అమ్మా నువ్వు చెప్పిన పని చేసాను. నాకు కడుపు నిండిపోయినట్లుగా ఉంది. ఆకలి వేయడంలేదు. చాలా సంతృప్తిగా ఉంది. ఉదయం నుంచి తన ఆటోలో నగరమంతా తిప్పాడు. అన్నయ్య కూడా ఏమీ తినలేదు. ఇద్దరికి భోజనం పెట్టు" అంటూ డ్రైవరును చేతులు కడు క్కోవడానికి సింకు దగ్గరికి తీసుకుని వెళ్ళాడు.

డ్రైవరుకు అంతా విచిత్రంగా ఉంది.

రమణి ఎవరు ఏమిటీ అని అడగలేదు. ఇద్దరికీ భోజనం పెట్టింది.

తిని వెళుతున్నప్పుడు ఆ డ్రైవరు నమస్కారం చేసాడు.

"మా అబ్బాయికి స్నేహితులు చాలా తక్కువమంది ఉన్నారు. వాడు మిమ్మల్ని భోజనానికి తీసుకుని రావడం చాలా సంతోషంగా ఉంది" చెప్పింది.

"మా అమ్మ కూడా ఎప్పుడూ ఇలా అన్నం పెట్టలేదు. కడుపు నిండిపోయిందమ్మా. దేముడు మిమ్మల్ని చల్లగా చూడాలి" అన్నాడు ఆటో డ్రైవరు చెమర్చిన కళ్ళతో.

"నువ్వూ మా అబ్బాయిలాంటివాడివే"

అపార్టుమెంటు మెట్టు దిగిన తర్వాత అనుకున్న విధంగా ఆటో చార్జి అయిదువందలు తీసి డ్రైవరుకు అందించి "థాంక్సు అన్నయ్యా" అన్నాడు పాంచజన్య.

"బాబూ మీరెవరో నాకు తెలియదు. కానీ పేదవాళ్ళకు సాయం చేయాలన్న మీ మంచితనం నాకు నచ్చింది. మీ వయస్సులో కుర్రవాళ్ళు అల్లరి చిల్లరగా తిరుగుతుంటారు. వారితో పోలిస్తే మీలో ప్రత్యేకత కనిపిస్తోంది. ఆటో చార్జీలు వద్దులెండి" అన్నాడు.

"నేను మంచి ఉద్యోగం చేస్తున్నాను. నువ్వు కేవలం ఆటో ఆధారంగా బతుకుతున్నావు. పర్వాలేదు. తీసుకో" బలవంతం చేసి డబ్బులు అందించాడు పాంచజన్య.

అతను మొగమాట పడుతూ "ఉడతా సాయంగా నేనూ పేదవాళ్ళకు సహాయపడ్డానని అనుకుంటాను. వద్దులే బాబూ మీరు భోజనం పాకెట్లు పంచుతుంటే పేదవారి కళ్ళలో వెలుగును నేను మరిచి పోలేను. వారు సంతృప్తిగా కడుపు నిండా తిన్నారు. వారు అలా కడుపునిండా అన్నం తిని ఎన్ని రోజులు అయిందో? వారికి ఒక్కపూట భోజనం పరమాన్నంతో సమానం."

"నాకు మంచి జీతం వస్తుంది కాబట్టి నా స్థాయిలో సాయం చేసాను. నీ స్థాయికి అయిదువందలు చాలా ఎక్కువ. అంత సాయం వద్దులే. నువ్వు సంపాదించిన వంద రూపాయల్లో ఒక రూపాయి నీకన్నా పేదవారికోసం ఖర్చు చెయ్యిసరిపోతుంది"

"మంచి మాట చెప్పారు బాబూ. అలాగే చేస్తాను."

ఈ మాట నేను చెప్పింది కాదు. మా అమ్మ చెప్పింది. ఎప్పుడూ ఎవరికైనా సాయం చెయ్యాలనే నిరంతరం అందరికీ చెబుతుంది, ఆమె కూడా అలానే చేస్తుంది. చిన్నతనం నుంచి ఆమె మాటల ప్రభావంతోనే నేను పెరిగాను అంతే" అన్నాడు పాంచజన్య గర్వంగా.

"మీ అమ్మగారికి మరోసారి నమస్కారాలు చెప్పండి." ఆటో స్టార్టు చేసి వెళ్ళి అతను పోయాడు.

అవును అమ్మకు తాను ఎప్పటికీ రుణపడి ఉండాలి. తనకు ఇంత మంచి అలవాట్లు నేర్పిన తనను ఎప్పటికీ మరిచిపోకూడదు.

"నిద్రపోలేదా?"

నాన్న మాటలకు ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు పాంచజన్యం.

"లేదు నాన్నా నిద్రరావడంలేదు. అమ్మ పదే పదే గుర్తుకు వస్తోంది"

"నువ్వు బాధపడకూడదు. నువ్వు బాధపడినట్లు తెలిస్తే అమ్మ తట్టుకోలేదు. నువ్వు ధైర్యంగా ఉండాలి."

"అమ్మ ఆరోగ్యం రోజూ పాడైపోతోంది. ఒకప్పటి హుషారు కనిపించడంలేదు. నావైపు జాలి చూపులు చూస్తోంది. నాకు పాత అమ్మను చూడాలని ఉంది నాన్నా" పాంచజన్య ఆర్తిగా అడిగాడు.

"తప్పకుండా చూస్తావు. అమ్మకు నువ్వంటే చాలా ప్రేమ. అమ్మా నేను ఒకరంటే ఒకరు ఇష్టపడి ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నాం. నీకు తెలుసుకదా. నువ్వు పుట్టిన తర్వాత నన్ను నిన్నూ తన రెండు కళ్ళు అనేది. తర్వాత నీమీదే తన ధ్యాసంతా"

"అదే నా బాధ నాన్నా. ఈ లోకంలో నాకు ఇష్టమైనది ఏదైనా ఉందీ అంటే అది అమ్మ మాత్రమే. అందుకే నేను తట్టుకోలేకపోతున్నాను"

నాన్న కళ్ళల్లో కూడా కన్నీళ్ళు చిప్పిల్లాయి.

"అమ్మ కోలుకుంటుంది కదా నాన్నా? మళ్ళీ నాతో చెస్ ఆడుతుంది కదా?" పాంచజన్య జాలిగా అడిగాడు.

కొడుకుని దగ్గరకు తీసుకుని గుండెలకు హత్తుకున్నాడు.

"అంతా మంచే జరుగుతుంది"

"అమ్మకు ఏమైనా అయితే నేను తట్టుకోలేను నాన్నా"

"అన్నింటికీ భగవంతుడు ఉన్నాడు. అమ్మ ఎంత గొప్ప భక్తురాలో నీకు తెలుసు కదా? దేముడ్ని నమ్ముకున్నవారికి ఎప్పటికీ అన్యాయం జరగదు"

పాంచజన్య కంటినుంచి కన్నీళ్ళు ధారాపాతంగా కారాయి.

అమ్మ పరిస్థితి పాంచజన్యకు ఎంతో దుఃఖాన్ని కలిగిస్తోంది.

వెన్నులో వచ్చిన కురుపు తగ్గడంలేదు. దానికి ఆపరేషను చేస్తే నడుములో కీలకమైన నరాలు తెగిపోయే ప్రమాదం ఉందని వైద్యులు చెప్పారు.

అందువల్ల ఆపరేషను చేయడానికి కుదరడంలేదు.

రోజురోజుకు ఎక్కువ అయిపోతున్న బాధతో అమ్మ విలవిల్లాడిపోతోంది.

విశాఖపట్నంలో ఒక వైద్యుడు ఆపరేషను చేయగలిగితే పర్వాలేదు. ఒకవేళ ఆపరేషను ఫెయిల్ అయితే పరిస్థితి క్లిష్టంగా తయారవుతుంది" అన్నాడు.

"ఏం చేయాలి?"

"నొప్పిని భరించడానికి అవసరమైన పెయిన్ మేనేజ్‌మెంటు చికిత్సలు చేయించాలి. అంతకన్నా ఏమీ చేయలేం" అన్నాడు.

స్పెషలిస్టు డాక్టరు ఆ విధంగా చెప్పడంతో రమణి చాలా నిరాశ చెందింది.

ఆ విషయం కొడుకు పాంచజన్యకు తెలిస్తే వాడు ఎక్కడ విలవిల్లాడిపోతాడో అని మనసులోనే ఉంచుకుంది. "పర్వాలేదు మందులు వాడితే తగ్గిపోతుంది. డాక్టరు చెప్పాడు" అని సర్ది చెప్పేది.

అమ్మ బాధను చూడలేక పెయిన్ మేనేజ్‌మెంటు డాక్టరు ప్రవీణ్‌ని కలుసుకున్నాడు. అతను పాంచజన్యకు అన్ని విషయాలను వివరించాడు.

డాక్టరు మాటలు విన్న తర్వాత పాంచజన్య మనసు మొద్దుబారిపోయింది.

అమ్మను ఎలాగైనా రక్షించుకోవాలన్న పట్టుదల అతనిలో పెరిగిపోయింది.

ఏజన్సీలో చింతపల్లి దగ్గరలో మూలికలతో పసరు మందు ఇస్తున్నారన్న సమాచారం తెలుసుకుని అక్కడికి వెళ్ళాలని అనుకున్నాడు.

కొత్తగా ఉద్యోగం వచ్చింది సెలవులు దొరికే అవకాశం లేదు.

కంపెనీ మేనేజరును కలుసుకున్నాడు. అమ్మ దగ్గర తాను ఉండవలసిన పరిస్థితిని వివరించి చెప్పాడు. సెలవు కావాలి. లేదా ఉద్యోగాన్ని మానేస్తానని" అన్నాడు.

"దగ్గరలో ఎవరూ లేరా?"

"అమ్మ టీచరుగా అక్కడ పనిచేస్తోంది. నేను ఒక్కడినే సంతానం. నాన్న కూడా దూరంగా ఎక్కడో ఉద్యోగం చేస్తూ వారానికి ఒకసారి వస్తుంటారు. అమ్మకు అక్కలున్నారు. కానీ వారి కుటుంబాలు వారికి ఉంటాయి కదా. అనారోగ్యంతో రోజూ బాధపడుతోంది.

చాలామంది వైద్యుల్ని సంప్రదిస్తున్నాం. కానీ ఫలితం ఉండటంలేదు. అమ్మ దగ్గర నేను ఉండవలసిన పరిస్థితి ఉంది. అందుకే ఉద్యోగాన్ని మానేయాలని అనుకుంటున్నాను."

మేనేజరు తనకన్నా పై స్థాయిలో ఉన్నవారికి ఫోన్లు చేసాడు.

"మా అమ్మ కూడా నా చిన్నతనంలోనే అనారోగ్యంతో చనిపోయింది. అమ్మ సెంటిమెంటుకు నేను ఏమీ అనలేను. నా స్థాయిలో నేను నీకు చేయగలిగింది. వర్క్ ఎట్ హోం అనే సదుపాయం మాత్రమే"

"థాంక్యూ సార్" అన్నాడు.

"ప్రత్యేక అనుమతితో ఈ సదుపాయాన్ని నీకు కల్పిస్తున్నాం. ఆఫీసులో నువ్వు చేసే పనిని మీ ఇంటిలో చేయాలి. కంపెనీ లేప్‌టాప్ నీతో తీసుకుని వెళ్ళవచ్చు. నువ్వు ప్రతిరోజూ నీ వర్కుని మెయిల్ చేయవలసి ఉంటుంది. ఈ విధంగా చేయడంవల్ల నీ జీతంలో ఎటువంటి తేడా ఉండదు. మూడునెలల్లో నువ్వు వెనక్కి రావలసి ఉంటుంది" అన్నాడు.

పాంచజన్య ఎంతో ఆనందించాడు. "మీరు కల్పించిన అవకాశం చిన్నది కాదు. ఇంటివద్ద నుంచి పని చేసుకోవడానికి అవకాశం కల్పించడం వల్ల మా అమ్మగారిని బాగా చూసుకోగలవన్న నమ్మకం కలుగుతోంది" అన్నాడు.

తర్వాత బేగ్ పట్టుకుని బెంగుళూరు నుంచి విశాఖ వచ్చాడు.

వచ్చినప్పటినుంచి అమ్మ గురించే ఆలోచన.

అమ్మకు బాధలేకుండా చూసుకోవాలి. మంచి డాక్టరుకి చూపించాలి ఇదే ఆలోచనతో నిరంతరం గడిపేవాడు.

ఆ సమయంలో చింతపల్లి పడాల్ గురించి ఎవరో చెప్పారు.

చింతపల్లి అడువుల్లో వెదురుపాకలు అనే గ్రామం ఉంది. ఆ గ్రామంలో గత కొన్నితరాలుగా ఒక గిరిజన తెగకు చెందిన కుటుంబీకులు పసరు మందు ఇస్తుంటారు. చిన్న డబ్బాతో ఆ మందు వంద రూపాయలు మాత్రమే. కానీ మందుకోసం వెళ్ళడం చాలా కష్టం.

ఉదయం ఎనిమిది నుంచి మధ్యాహ్నం 2గంటలవరకు మాత్రం ఇస్తారు.

రెండు గంటలలోపు మందు అందకపోతే మరుసటిరోజు ఉదయం వరకు అక్కడే ఉండిపోవాలి. ఆ మందుకు మంచిపేరు ఉంది. చాలామంది వెళ్ళి తెచ్చుకుంటారు.

ఆ రోజు అమ్మతో చెప్పాడు "అమ్మా. రేపు చింతపల్లి దగ్గర. ఏజన్సీలో కొంగపాకలు గ్రామానికి వెళుతున్నాను. అక్కడ కురుపుకు సంబంధించిన నొప్పులు తగ్గడానికి పసరు మందు తీసుకుని వస్తాను."

"అంత దూరం ఎలా వెళతావు?"

"మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకు విశాఖపట్నంలో బస్సు ఎక్కితే రాత్రి పదకొండుగంటలకు దిగుతాను. రాత్రి చింతపల్లిలో వుండి ఉదయాన్నే కొంగపాకలు వెళతాను"

"ఎందుకు సాయీ అంత ఇబ్బంది పడటం. డాక్టరు మంచి మందులు ఇచ్చాడు వాటిని వాడుతున్నాను కదా! ఒక్కడివీ ఎలా వెళ్ళగలవు. ఎవరినైనా తోడు తీసుకుని వెళ్ళకూడదూ"

"మా అమ్మ కోసం నేనే వెళతాను" అన్నాడు పాంచజన్య.

"ఫోన్లు చేస్తుంటావు కదూ?"

"ఏజన్సీ ఏరియా కదా ఫోను సిగ్నల్స్ పనిచేస్తాయో లేదో తెలియదు. అయినా రెండు రోజుల్లో వచ్చేస్తాను కదా?" అన్నాడు.

అమ్మ జాలి కళ్ళతో వీడ్కోలు పలికింది.

ఆ మధ్యాహ్నం చింతపల్లి బస్సు ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

కొండల మధ్య నుంచి అడవుల మధ్యలో నుంచి ప్రయాణించి రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు చేరింది. చుట్టూ చీకటి. బస్టాండులో చిన్న లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. ఎక్కడ ఉండాలో పాంచజన్యకు తెలియలేదు. ఈ రాత్రి చింతపల్లిలో గడిపి తెల్లవారుఝామునే కొంగపాకలు వెళ్ళిపోవాలి అనుకున్నాడు.

పక్కన ఉన్న వ్యక్తిని "కొంగపాకలు ఎక్కడ?" అని అడిగాడు.

ఆ వ్యక్తి పాంచజన్య వైపు ఎగాదిగా చూసి "పసరు మందుకోసమా?" అని అడిగాడు.

"అవును" తలాడించాడు.

"ఉదయం ఏడుగంటలకు బస్సు ఉంది. ఆ బస్సు కూడా కొంగపాకలు వెళ్ళదు. అక్కడికి దగ్గరగా ఉన్న గూడెం వెళుతుంది. అక్కడ దిగి ఆరు కిలోమీటర్లు కొండల వెంబడి నడిచి వెళితే ఆ ఊరు వస్తుంది. అన్నీ దొరికి నడిచి వెళ్ళేసరికి ఉదయం పదకొండు గంటలు అవుతుంది. రెండు గంటల తర్వాత మందు ఇవ్వరు. ఆ రాత్రి అక్కడే ఉండిపోవాలి."

అతని మాటలు నిరాశను కలిగించాయి.

"ఏమి చేయమంటారు?" ప్రశ్నించాడు.

అతను ఆలోచించి "ఆ గ్రామానికి గిరిజన కార్పోరేషను వేన్ రాత్రి పదిగంటలకు వెళుతుంది. వారి వేనులో ఎక్కించుకుంటారో లేదో తెలీదు ప్రయత్నించండి" అన్నాడు.

పాంచజన్యకు సముద్రంలో దారి తప్పిన పడవకు దూరంగా మరో పడవకు సంబంధించిన వెలుగు కనిపించినట్లయింది. వేన్ వచ్చేంతవరకూ ఆగి భోజనానికి కిందకు దిగిన డ్రైవరును కలుసుకుని తనను కొంగపాకలు తీసుకుని వెళ్ళమని అభ్యర్థించాడు.

యాభై రూపాయలు తీసుకుని వేన్ ఎక్కించుకున్నాడు.

అన్నం తినాలని అనిపించలేదు. బేగ్‌లో బిస్కట్ పేకెట్ విప్పి తిన్నాడు.

వేన్ వెనుకకు ఎక్కి చింతపండు గోనె సంచుల పక్కన చేరబడ్డాడు.

మంచి ఉద్యోగం చేస్తూ నిరంతరం విమానాల్లోనే ప్రయాణించే పాంచజన్యకు ఈ అనుభవం కొత్తగా ఉంది. అమ్మకోసం ఎంత కష్టమైనా భరించాలన్న ఆలోచన అతని మనసుకు ధైర్యాన్ని కలిగించింది.

ఉదయం మూడు గంటలకు కొంగపాకల్లో వేన్ డ్రైవరు దించాడు.

"గెడ్డ దాటుకుని వెళితే పెద్ద తోట కనిపిస్తుంది. ఆ తోటలోనే మూలికలు ఇస్తారు" ఎవర్నీ అడిగే శ్రమ లేకుండానే ముందుకు కదిలాడు.

వాటర్ బాటిల్‌లో నీటితో మొహం కడుక్కున్నాడు.

సెల్‌ఫోనులో ఉన్న చార్జి ఆధారంగా ముందుకు కదిలాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments